

-

Pismo o bractwach prawdopodobnie z 1980 roku,
Oryginalny wkład brata Bractwa Hiszpańskiego

PODSUMOWANIE naszych wymian

Charles de Foucauld pisał w Beni-Abbès w 1902 r.: „Chcę przyzwycząić wszystkich mieszkańców: chrześcijan, muzułmanów, żydów i pogan, by traktowali mnie jak swego „brata uniwersalnego”.

Wydało nam się to istotnym elementem jego przesłania. Jak to przeżywamy? Oto kilka ważnych elementów, które można wyciągnąć z naszych giełd:

1) Nie można mówić o uniwersalności bez zakorzenienia w bardzo specyficznym środowisku, jakim był Jezus z Nazaretu.

Głębokie spotkanie w przyjaźni z konkretną osobą wprowadza nas w komunie z całym środowiskiem lub całym ludem. Czyniąc nasze cierpieniami ubogich, łączymy się z tym, co powszechne w sercu człowieka. W ten sposób w każdej sytuacji łatwo będzie spotkać człowieka uniwersalnego.

2) W naszych specyficznych grupach – bractwach itp. uczymy się uniwersalności w działaniu różnorodności temperamentów, sposobów życia, sytuacji, opcji itp. Nie wybiera się braci, sióstr. Podobnie w rodzinie, rodzice muszą zaakceptować różnorodność swoich dzieci. Umiejętność słuchania wydaje się absolutnie niezbędną, aby zaakceptować drugiego w jego wyjątkowości.

3) Aby ta akceptacja była autentyczna, musi być pogłębiona w prawdziwości i jasności, aby każdy został rozpoznany i zaakceptowany w tym, kim jest, w swoim własnym przeznaczeniu lub zaangażowaniu, bez względu na to, jak skrajne może się nam to wydawać. Dogłębny „przeгляд życia” jest konieczny, aby zorientować się w obliczu wspólnego powołania naszej grupy.

4) Pragnienie życia Powszechnością często dokonuje się w cierpieniu, ponieważ pociąga za sobą nieporozumienia i zerwania, napotykanie przeszkód i napięć, dostrzeganie sytuacji niemożliwych. Jak ktoś może kochać bogatych, kiedy cierpi z biednymi? Jak w konkretnym przypadku osiągasz przebaczenie? Tak jak wtedy, gdy czuje się bezsilność w obliczu ogromnych problemów świata.

Wszystko to skłania nas do przeżywania Powszechności z nadzieją, popychanej modlitwą. Kiedy wszystko jest poza nami, nadszedł czas, aby poprosić Boga, aby towarzyszył mojemu bratu.

5) Uniwersalność nie jest naturalna. Przychodzi do nas tylko przez Chrystusa; to w Nim znajdujemy jedność wszystkich ludzi. W modlitwie znoszone są bariery. Modlitwa eucharystyczna i ofiarowanie cierpienia w zjednoczeniu z odkupieńczą tajemnicą mają skuteczność o zasięgu uniwersalnym.

6) Uniwersalne działanie jest niemożliwe. Jednak nasze serce musi stać się uniwersalne: wszyscy ludzie są naszymi bliźnimi, na każdym spoczywa nasza odpowiedzialność.

Być uniwersalnym to nie tylko szacunek dla drugiego, ubogiego, niechrześcijanina, a zwłaszcza naszego muzułmańskiego brata, ale to pokora pozwala nam uczyć się od drugiego, być przez niego przemienianym i ewangelizowanym.

Kusi nas samowystarczalność, która uniemożliwia nam odnowienie relacji międzyludzkich i poczucie nieustannej potrzeby innych.

Będziemy mieli iluzję wiary w siebie, że jesteśmy uniwersalni, ponieważ dysponujemy ogromną informacją: kultura intelektualna nie wystarczy, konieczna jest pokora i realizm.

Odpowiedzialni bractw

RESUMEN de nuestros intercambios

Carlos de Foucauld escribía en Beni-Abbés en 1902:

"Quiero acostumbrar a todos los habitantes: cristianos, musulmanes, judíos e idólatras a mirarme como su Hermano Universal"

Esto nos ha parecido un elemento esencial de su mensaje. Cómo lo vivimos? He aquí unos puntos importantes que se sacan de nuestros intercambios:

1) No se puede hablar de universalidad sin estar enraizado en un medio muy concreto como lo estuvo Jesús en Nazaret.

El encuentro profundo en la amistad con una persona concreta nos pone en comunión con todo un medio o todo un pueblo. Haciendo nuestros, tantos sufrimientos de los pobres, nos unimos a lo que es universal en el corazón del hombre. Así se sabrá fácilmente encontrar, en todas las situaciones, el hombre universal.

2) En nuestros grupos concretos -fraternidades, etc... se hace el aprendizaje de la universalidad en la actuación de la diversidad de temperamentos, de maneras de vivir, de situaciones, de opciones, etc... Uno no escoge a sus hermanos, a sus hermanas. Asimismo, en una familia, los padres deben aceptar la diversidad de sus hijos. Saber escuchar, parece primordial por completo para acoger al otro en su originalidad.

3) Esta aceptación para ser auténtica debe ser profundizada en la verdad, en la claridad, a fin de que cada uno sea reconocido y admitido en lo que él es, en su destino propio o su compromiso, por muy extremo que nos parezca. Es necesaria la "Revisión de Vida" en profundidad, para situarse de cara a la común vocación de nuestro grupo.

4) Querer vivir la Universalidad se hace a menudo en el sufrimiento, porque esto lleva consigo incompresiones y ruptura, encuentro de obstáculos, de tensiones, ver imposibilidades. ¿Cómo amar a los ricos cuando sufre con los pobres alguno? ¿Cómo en un caso concreto llegar al perdón? Así como cuando uno siente su impotencia ante los enormes problemas del mundo.

Todo esto nos obliga a vivir la Universalidad en la esperanza, impulsada en la oración. Cuando todo nos sobrepasa, es el momento de pedir a Dios que El acompañe a mi hermano.

5) La universalidad no es natural. Sólo nos llega a través de Cristo: es en El donde encontramos la unidad de todos los hombres. En la oración, las barreras quedan abolidas. La oración eucarística y la ofrenda del sufrimiento, en unión con el misterio redentor, tienen una eficacia de alcance universal.

6) Una acción universal es imposible. Pero nuestro corazón, debe llegar a ser universal: todos los hombres son nuestro prójimo, nuestra responsabilidad está comprometida con cada uno.

Ser universal, no es solamente el respeto al otro, al pobre, al no-cristiano, más especialmente a nuestro hermano musulmán, sino que es la humildad que permite aprender del otro, de ser transformado y evangelizado por él.

Estamos tentados por la autosuficiencia que nos impide renovar nuestras relaciones humanas y de sentir que uno tiene sin cesar la necesidad de los demás.

Tendremos la ilusión de creernos universales porque poseemos una vasta información: la cultura intelectual no es suficiente, es preciso humildad y realismo.

Los Responsables de las Fraternidades.-